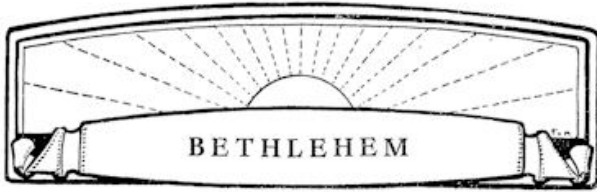

prijs op stellen te komen in een christelijk gezin. In een volgend nummer vertelde ze, dat de animo nog niet groot was. Ik denk, dat de onderwijzeressen, die nog ouders bezitten, veel te graag in de vacaties daarheen gaan. 't Idee echter leek me heel goed. Waarom zou een beschaafde jonge dame wel als pleegzuster kunnen gaan in allerlei gezinnen, en niet als hulp in de huishouding in tijden van ziekte of moeilijke omstandigheden?

Wanneer er onder de lezeressen van „Meisjesleven” zijn, die hiervoor voelen, zal ik gaarne haar adres ontvangen en 't aan Constance doorzenden. Voor de lezeressen die zich hiervoor interesseeren, schrijft Constance, te beginnen met dit nummer, het artikel: „Een nieuw beroep — of een half beroep?” (bladz. 113).

J. M. W.—W.

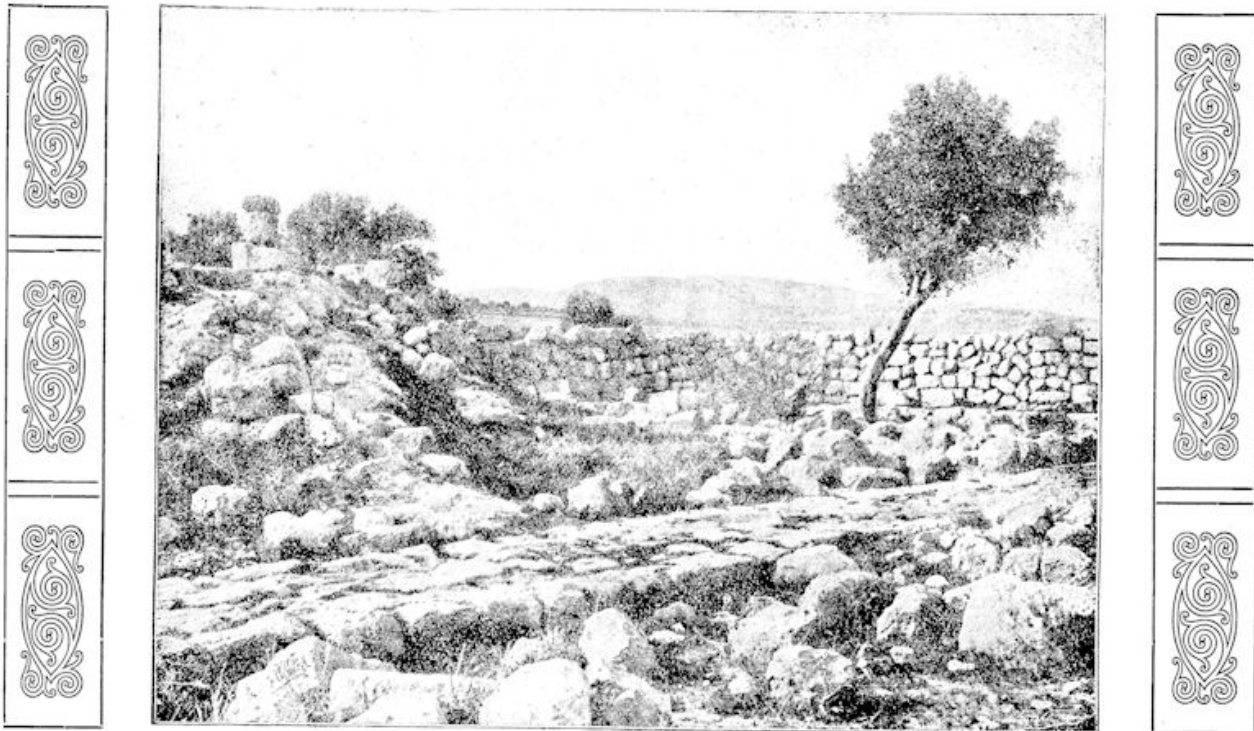

Bethlehem ligt ongeveer zes Engelsche mijlen ten Zuiden van Jeruzalem op een heuvel van kalksteen. Op de in dien heuvel uitgehouwen terrassen vindt

heuvelen en de bergen van Moab zijn in de verte zichtbaar.

Geen wonder, dat duizenden pelgrims Bethlehem bezoeken. Onder al de plaatsen, die in Palestina door de overlevering gewijd zijn, bekleedt Bethlehem een voornamen rang. Hier immers is de Heiland geboren en in de nabijheid van deze plaats hebben in den Kerstnacht de engelen gezongen voor de ooren van de verwonderde herders.

De straten van Bethlehem zijn nauw, de stevig-

DE PLAATS. WAAR VOLGENS DE OVERLEVERING DE HERDERS IN DEN KERSTNACHT VERTOEFDEN

men prachtige olijfbomen, vijgeboomen en wijngaarden. De stad heeft een achtergrond van kale

gebouwde huizen hebben koepelvormige steenen daken en de bouwmeesters van die huizen zijn door

het geheele land beroemd. Trouwens, de inwoners van Bethlehem zijn zeer bekwaam en arbeidzaam; ze hebben veel ondernemingsgeest en een practischen zin.

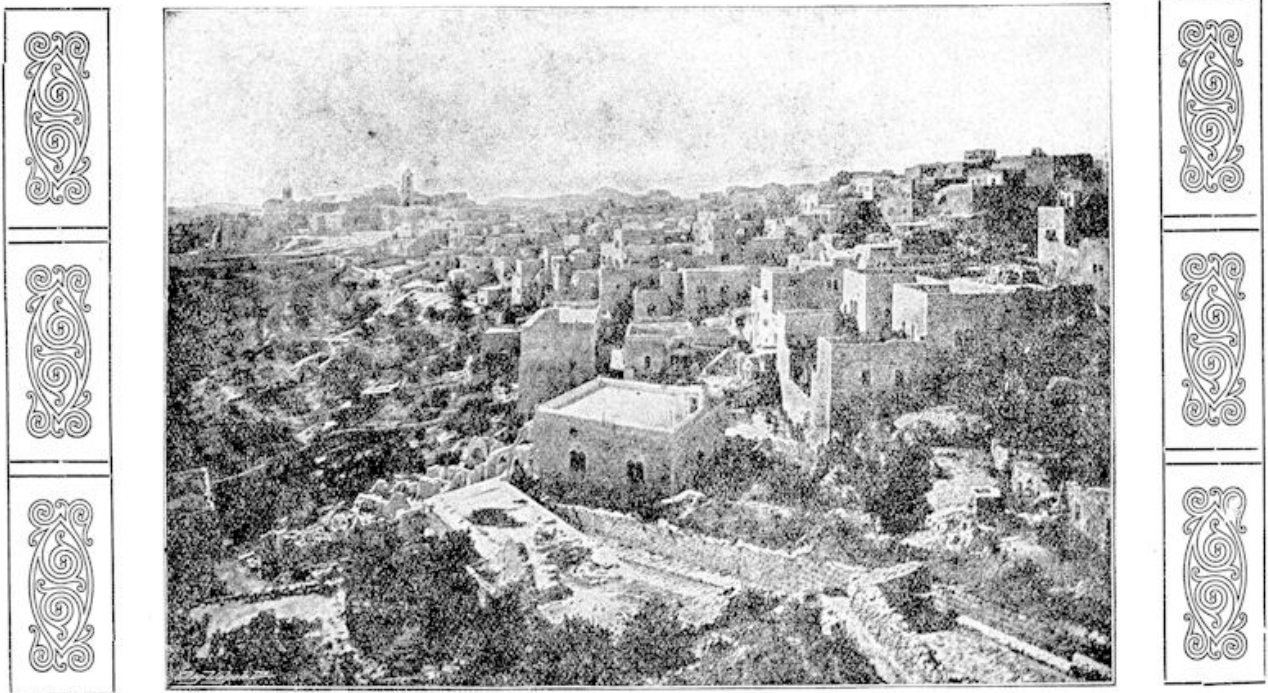
Beroemd zijn ook de hoofdtooisels der getrouwde vrouwen. Ze bedekken geheel het haar en zijn nog al groot. Zoo'n hoofddeksel bestaat vermoedelijk uit een Turksche fez, met katoen overtrokken. De voorkant wordt versierd met zilveren kettingen, waaraan zilveren munten hangen. Bij deze hoofdbedekking behoort een groote, wit-katoenen sluier.

In Bethlehem bevindt zich de Kerk der Geboorte. De ingang laat niet toe, dat men er rechtop door-gaat. Het dak is van cederenhout, van den Libanon afkomstig en wordt gedragen door dubbele rijen gele pilaren.

De overlevering zegt, dat de Kerk is gebouwd op de plek, waar Jezus geboren is en de Kerk dient

De Kerk is over 't algemeen zeer eenvoudig gehouden, maar ze is gebouwd boven en in de grot der geboorte en die is niet zoo eenvoudig. Om die grot te bereiken komt men eerst nog in een mooie kapel, die met gewijde schilderijen versierd is. Het blinkt er van goud en zilver; de hanglampen stralen er hun licht over uit; de zoldering is ingelegd met cederhout; de vloer is bedekt met marmer.

Langs twee marmeren trappen, die samen een halve maan vormen, kan men afdalen in de spelonk die zich in de rots bevindt. In die spelonk is op den marmeren vloer een zilveren ster gemaakt en het randschrift daar om heen zegt, dat hier de Zaligmaker geboren is. Men zegt, dat hier de Wijzen uit het Oosten den geboren Koning begroet hebben en hier staat ook hun altaar. De lage zoldering en een gedeelte der wanden is gedrapeerd met blauw en zilver, gedeeltelijk ingelegd met marmer, dat uit

GEZICHT OP BETHLEHEM

dan ook, om inzonderheid dat feit der geboorte in de herinnering terug te roepen. Erg jammer is het echter, dat zoovaak de wijding van deze plaats wordt verstoord door geschreeuw en gevecht. De Kerk is het eigendom van de Latijnen, de Grieken en de Armeniërs en de aanhangers van deze drie godsdiensten schijnen niet in vrede met elkaar te kunnen leven.

Italië is aangevoerd.

't Gansche jaar door straalt het lamplicht op al de pracht, die wel een groot contrast vormt met de eenvoudige geboorte van den Heiland. Duizenden hebben op deze plaats gebeden; duizenden hebben zich er over verblijd, dat ze op deze heilige plaats mochten knielen.

Wel staat het nog alles behalve vast, dat op deze

plaats Jezus geboren is en zeker hebben de Wijzen uit het Oosten niet hier den Heiland gevonden, want het evangelie spreekt uitdrukkelijk van een *huis*, dat door de ster werd aangewezen, maar waar is toch, dat talloos velen, 't hart vervuld met heilige ontroering, hier gedacht hebben aan het heilige Kind, dat den hemel verliet, om ons menschen gelijk te worden, uitgenomen de zonde.

Het is goed, dat wij niet naar Bethlehem behoeven te gaan, om den Heiland te vinden.

De Kerk, die tot Zijn eer is opgericht, getuigt vanwege al het getwist en geschreeuw wel van de verdorvenheid der menschen, die elkander de heilige plaats niet gunnen en waarom zouden we dan dáár neerknielen, om te aanbidden?

Wie den Heiland wil vinden, behoeft niet naar Bethlehem te gaan.

„Zie,” zoo heeft Hij gezegd, „Ik sta aan de deur en Ik klop.”

Hij is nabij al degenen, die tot Hem komen met een bede om schuldvergeving. Hij wil wonen in ons hart en o, gelukkig wij, als Hij ons hart ten tempel heeft verkoren.

Ja, dan behoudt de naam „Bethlehem” wel voor ons haar eigenaardige bekring en dan zouden wij allen onze voeten wel eens willen zetten in de stad, die den Heiland der wereld heeft mogen ontvangen, maar dan weten we ook, dat Hij, het hemelsche brood, wáár we ons ook bevinden, onze zielen wil spijzen en laven ten eeuwigen leven.

K.

EEN NIEUW BEROEP — OF EEN HALF BEROEP?

door CONSTANCE

I.

In „Onze Vacatures”, Vakblad voor het Christelijk Onderwijs, mocht ik onlangs een paar brieven wijden aan een onderwerp, dat mij niet speciaal voor onderwijzeressen, maar ook en vooral van belang lijkt voor de lezeressen van „Meisjesleven”.

Het gaat over de huishouding, — neen, neen, trek nu niet dadelijk 'n verveeld gezicht, jullie H. B. S.-ertjes of kweekelingen, in het idee „o, *niets* voor ons” want, laat ik 't maar in je eigen ronde term zeggen: dan ben je „glad abuis”.

Je moet evengoed meeluisteren als de rest, want je hebt, zool niet nu, dan toch zeer waarschijnlijk later, er evenveel of nog méér belang bij als de anderen.

Mijn zin was niet uit! Ik wou zeggen: het gaat over de huishouding van dames uit den middenstand die eens een paar dagen, of weken, het bestuur daarvan, noodgedwongen uit de hand geven moeten, en geen groote dochters hebben.

Nietwaar, dat kan voorkomen. Men kan, door ongesteldheid of door een ongeval — denk maar 's aan een verstuikte knie of enkel, 'n beenbreuk of zoo iets — tot tijdelijke „rust” gedwongen worden.

Hoe gaat het dan met de kinderen?

Wie zorgt er voor 't verstelwerk?

Wie houdt de kamer — o *schoon* daar is geen kunst aan, maar: gezellig?

Je zult het zelf allemaal wel eens beleefd hebben — nu moet ik helaas even uitzonderen de meisjes die zich hun moeder niet meer gezond kunnen voorstellen of herinneren, of, die nooit een gezellig thuis gekend hebben — wat het was, in je kinderjaren, als je moeder eens een korter of langer tijd „buiten dienst gesteld” was, zooals ze 't zelf wel eens schijnbaar luchthartig uitdrukte.

Hoè je thuiskomen uit school dan was, je zitten 's avonds in de huiskamer die zoo wonder-leeg, zoo vreemd aandeed omdat je moeders plaats vrij was. Wie moest je dan toevertrouwen de kleine dingen die je moeder altijd zoo geduldig aanhoorde, maar die je toch te nietig vond, om nu aan haar ziek- of rustbed te gaan brengen?

Kon je 't wel altijd velen, als je grootere zus die toch eigenlijk niets over je te zeggen had, in dezen tijd soms zoo de albedil speelde, of vond je niet dat „de meid” wel opeens wat veel praats kreeg en je zoo commandeeren ging?

Nu weet ik wel, je kunt wel een héél lieve, goede vader hebben, die tweemaal zooveel als anders zich met je bemoeide in zulke dagen, maar, nietwaar, je wou hem toch niet met ál je kleine griefjes en verdrietjes lastig vallen, je wou niet *zaniken*, nu moeder toch óók al ziek was, en — toen ging je verdrietig je voelen, en eenzaam, ééns zoo lastig als anders was je soms, terwijl je toch juist zoo je best wilde doen, nu eens héél lief te zijn. En zelf begreep je niet dat 't juist kwam door wat je missen moest nu.

O, ja ik weet gelukkig wel, dat het óók wel eens anders gaat, dat, soms — vooral als de ziekte ernstig is — in huis een mildere stemming komt en men een tijdlang verzacht en verdraagt naar alle kanten, maar is 't, vooral bij lichte, ongevaarlijke ongesteldheden niet *heel dikwijls* zoo, als ik boven beschreef?

En nu heb ik er nog maar heelemaal niet over gesproken, dat er door jullie misschien zoo gewerkt moest worden om de boel aan kant te houden, nu moeders werk liggen bleef, en hoe slecht je dat